

MERİH'E NASIL KAÇIRILDIM

UÇAN KÜRRE

(Yaşanmış, gerçek bir hikâye)

Yazan

Emekli Binbaşı

ALİ KOCAER

İl Basımevi – Kütahya

1966

ÖN SÖZ

Bu küçük hikâye bir hayal mahsulü değildir. Yaşanmış, gerçek bir hikayedir.

Esasen Merih'e seyahatle ilgili hatıralarımı okurken gerçek hikaye deyişimi her sayfayı çevirişte daha iyi anlayacaksınız.

Bizim yeryüzü insanlarının teknik yapıları yıldan yıla gelişmekte ve türlü icatlarla fezanın fethine çalışılmakta olduğu malumdur.

Bugün Ay'a ulaşmanın bir şey ifade etmeyeceğini Merih'e ait bilgileri okumakla öğrenecek ve Dünya insanlarının uzun asırlar boyunca kendi kendileri ile boğuşmaları yüzünden Fezayı fetetme yolunda ne kadar geç kaldıklarını esefle karşılayacaksınız.

Hele böyle giderse şu şeytani icatlar ve tehlikeli oyuncakların Dünya ve insanlığın mahvına sebep olacağı aşikardır.

İnsanoğlunun, herşeyden önce: Hâlike ve onun yüce kudretine olan inançla çalışmaya başladığı zaman, vücut bulacak mucizevi icatlar ve tekniğin başdöndürücü hızile kâinatın koynunda saklı nice muhteşem dünyalara ulaşması mümkün olacaktır.

Merih'e Nasıl Kaçırıldım

Sene 1950. Sıcak Ağustos ayının ilk pazar günü Torosların Aladağ bölgesindeyiz. Bu genç ve sarp dağların 3756 metre yüksekliğindeki meşhur Demirkazık tepesine doğru tırmanıyoruz. Yanımda Karamıklı Ramiz ağa bulunmaktadır. Ramiz ağa, Toroslarda doğup büyümüş; arslan yapılı, mert bir adam. O zaman 45 yaşlarında olmasına rağmen, 20 yaşındaki bir genç kadar atik. Hem tepeye doğru yükseliyor, hemde önümüze bir av çıkar diye tetikte bulunuyoruz. Çünkü Toroslar, geyik ve yabani keçilerin en çok barındığı dağlardır. Yolculuğumuz zevkli olduğu kadar tehlikelide. Toroslar deyip geçmeyelim. O müthiş kayalık ve karlı zirveleri tırmanmak son derece cesaret ister. Çıkılması pek güç o zirveler altında ormanlar, çayırliklar, oldukça geniş düzlüklerde var. Dibi görünmeyen uçurumların derinliklerinden akan suların çağıltısı ve leopar seslerini andıran o ruhları ürpertici çığlıklar gelmektedir. Bu sırada klavuz Ramiz ağa:

— Bir mola versek olurmu? dedi.

Bende bu vahşi manzarayı seyretmiye doyum olmayacağından

— Olur, dedim.

Komanyalarımızı açmış, oracıktaki şifalı dağ otlarından da toplayıp yemeyi başlamıştık. Bir ara leopar kükremeleri derinlerden gök yüzüne çıkarak karşıda yükselen yalçın kayalıklarda yankılar husule getirdi.

— Ramiz ağa.

— Buyur kumandan bey,

— Bu sesler, kaplana benzer leopar denilen vahşi hayvan sesleridir. Zira Torosların Antalya ve Fethiye bölgelerinde bu hayvanlardan vardır. Bu dağlarda aynı astropikal iklimin hüküm sürdüğü Adanaya yakın olduğuna göre şüphem kalmıyor dedim.

O zaman Ramiz ağa:

— Ben kaplan ve leopar nedir görmedim. Yalnız bizim evde üzeri kahve rengi benekli küçük bir post var. Geçen yıl çoban köpekleri o vahşi hayvanların yavrusunu boğmuşlar. Çobanlar yetişmişte köpeklerin parçalamasına fırsat vermeden onun benekli güzel derisini yüzmüşler; leşini de köpeklere yedirmişler. Ben dönüşte o deriyi görmek istediğimi ve buralarda çok daha

tetikte bulunmamızı bildirdim.

Kâfi derecede dinlenmiş ve karnımızı doyurmuş olarak oradan ayrıldık. Sağ ilerde Demirkazık tepesine doğru tırmanmaya başladık. Bu tepe baş tarafta söylediğim gibi 4000 metreye yakın ve çok sarptır. İlk mola yerinden saat 11.30 da hareket etmiştik. Tam dört saat sonra zirvenin biraz altına ulaştık. Bulduğumuz yer 3700 metreden fazlaydı. Asıl sivri tepeye ulaşmaya 50 metre kadar kalmıştı. Birden çevremizde yedi göl peydah oldu. İrili ufaklı bu yedi göl; soğuk, berrak ve masmavi sularile semaya bakan yedi gözden farksız idiler. Sularını yedi gölden alan içinde ala balığı bulunan berrak Ecemiş çayı Torosların altından doğar kıvrıla kıvrıla akarak 30 kilometre ötede yine Torosların altındaki bir mağaraya girerek gözden kaybolur.

Ecemişi besliyen o yedi göl ve çevresini seyretmenin doyulmaz hazzını ve oradan aşağılara doğru gittikçe değişen muhteşem manzarayı dil ve yazı ile tasvire imkan yoktur.

Biz oralarda eğlenirken akşamın yaklaştığını neden sonra farkedebildik. Ramiz ağa, tepeye tırmanma vaktinin geçtiğini bu işin başka bir güne bırakılmasını söyleyince gözlerim gayri ihtiyari zirveye takıldı. Halbuki az önce göl kenarında gezerken buluttan mahrum olan sivri tepe nereden geldiği bilinmeyen kurşuni bir sis halesine bürünmüştü. Oradan derhal uzaklaştık. Karanlık basmadan sarp kayalıklardan ve keçi yollarından aşağıya doğru acele bir inişle irtifa kaybediyorduk. Fakat iniş yolumuz çıkış yolumuza nazaran daha kestirme idi. Neden sonra güneş gurubetmiş, dağların koynunda kayalıkların koyu silüetleri arasından ilerliyorduk. Birden sabahki geçtiğimiz boğaza benzer bir yere geldik. Ben kılavuz Ramiz ağayı takibediyordum. İniş esnasında hemen hemen hiç konuşmamıştık.

Ramiz ağaya:

— Her halde Ecemiş çayına çıkan ilk boğazdayız, dedim.

O zaman Ramiz ağa:

— Yok, kumandan bey; sizi kısa yoldan getirdim. Burası o boğaza iki saat mesafedir. Yalnız bizim ağıla daha yakındır. Yarım saat sonra ordayız. Ağıla varınca çiftliğe gitmek kolaydır.

Dedi.

Biraz sonra tam boğazdan çıktığımız bir sırada, bazı hayaletler hasıl oldu.

Bunlar bir kervan şeklinde sol ilerden geliyormuş gibi önümüzde beliriverdi. Ramiz ağa hiç aldırmadan başı önde yoluna devam ediyordu. Ben hemen omzumda taşıdığım mavzeri gayri ihtiyari o tarafa yönelttim ve kılavuza seslendim.

— Bu gece yürüyüşü asabımı bozdu, sükuneti yok etmek için bir el ateş edeyim.

Ve o hayaletlerin üzerine doğru bir kurşun sıktım. Bir anda yukarki granit kayalıklarda kıvılcımlar saçan bir ateş yanıp söndü. Anladımki çakmak taşı o kuvarslı kayalardan halen kurtulamamıştık. Ramiz ağa birden arkasına dönerek benim o tarafa baktığımı görünce:

— Şu ilerki kayalara bakıyorsun her halde, onların bir hikayesi vardır.

— Nasılmış? anlat bakalım. . .

— Eskiden mağara devri diye bir devir geçmiş. O zaman köyler şimdiki gibi açıkta değilde dağ yamaçlarında ve dağların arasındaki inlerde kurulmuş. İşte o mağara köylerinde bir düğün olmuş. Düğünden sonra gelini alan kabile oğlanın bulunduğu yukarki mağaralar köyüne götürüyormuş, tam buraya geldikleri zaman karşılılarına pusu kurup gelini zorla almak isteyen eşkiyalar çıkmış. Gelin çok güzel ve son derece Allaha bağlıymış. Birden ey yüce Hâlik! bu haramilerden kafitemizin canlarını benimde namusumu koru hepsini taş eyle dediğinde; eşkiyalar oldukları gibi taş haline gelivermişler. İşte o vakitten beri bunlara eşkiya kayası derler. Bende,

— Bu kayalara birde gündüz görmeye gelelim, dedim.

Uzatmayalım, gece saat 22 de ağıla ulaştık. Orada bir müddet oturup çobanların ısıttığı süttten içerek yorgunluğumuzu hafiflettik. Ve yaya olarak Ramiz ağanın çiftlik dediği küçük karamık köyüne doğru yürümeye başladık. Köye vardığımızda gece yarısı olmuştu. Bizi yolcu edenler geç kaldığımız için meraka düşerek yatmamışlardı. Yolculuğumuzu kısaca anlattık.

O gece yatıp dinlendikten sonra sabahleyin ilçeye hareket ettim.

Bu, benim Toroslara tırmanışımın ilk kısa hikayesi. İçimde beni oralara çeken müthiş bir istek vardı. Tam yedi kere o göller yöresine tırmandım.

14–Temmuz–1951 yılı Cumartesi günü son yedinci tırmanışım oldu. O sabah erkenden kalkarak hazırlığımı yaptım. Atıma atladığım gibi doğru Ramiz ağanın ağılna vardım. Oradan yaya olarak yüksekere tırmanmaya

başladım. Artık o keçi yolları ve sarp kayalıkların yabancısı değildim. Öğle üzeri göllere ulaştım. O güne kadar hava şartlarından tepeye çıkmak kısmet olmamıştı. Ne olursa olsun tek başıma çıkmaya karar verdim. Bu azimle tepeye yakın olan gölün yanına vardığımda birden başımın üstünde kulaklarımın uğultusu akseden acayip bir makina sesi duydum. Olduğum yere mihlanıp kaldım. O anda başımı kaldırdığımda yuvarlak daimi dönen bir kürre gördüm. Kürrenin yarısı ve yere doğru olan kısmı ise çok parlaktı. Bu parlaklık sarı, mavi, pembe, beyaz renklerle hareleniyor, uzak ve yakın mesafelere göre ayarlanabiliyordu. O gün yanımda hafiflik olsun diye bir bıçak, bir tabanca ve içinde komanya bulunan küçük yan çantası ve ayrıca yedi metrelik ip bulunuyordu.

Ben mihlanıp kaldığım yerde Allahın dediği olur. Başa gelen çekilir. Bakalım bu neyin nesidir diye o parlak cisimden gözümü ayıramadım. Az sonra o kürre, elli adım kadar ilerde göle yakın yerde iki kaya arasındaki bir boşluğa kondu. Fakat konarken tam alt kısmından takriben üç metre kadar ve on santim kutrunun üç kuvvetli çelik boru çıktı. Bu çelik ayakların alt kısımları yerde tutunmayı sağlayacak şekildeydi.

Çelik borular üzerindeki kürrenin kutru ise üç metreye yakındı. Kürre bütün ışıkları sönererek beyazımtırak bir duruma girdi. Ve öylece sessiz bir halde karşımda duruyordu. Bende tarif ettiğim bu şekle hayretle bakıyordum. Kürrenin içinden beni gözledikleri muhakkaktı.

İlk korku ve heyecanı bir anda atlatmıştım. Esasen Allahtan korkan hiç bir şeyden korkmaz inancile gayet mütevekkil bir vaziyette seyrediyordum. Böylece iki üç dakika geçtiğini zannediyorum. Birden o cisme karşı tebessüm etmeyi ve selâm vermeyi daha uygun buldum. Ve elimi bir kaç kere başıma doğru götürüp indirdim. Çünkü yanımdaki silâhla ona bir şey yapamayacağımı derhal anladım. Hatta oradan kaçıp kurtulmama katiyyen imkân yoktu. Beni adeta büyülemişti. İşte bu durumda iken birdenbire kürre, tekrar bir vınlama sesiyle çalışmaya ve o hareli renkleri neşretmeye başladı.

Bir anda üzerime doğru gözlerimi kamaştırıcı bir şekilde aralıklı ışık hüzmeleri çarptı. Bu hal belki üç saniye bile sürmedi. Kendimi kaybettiğimi hatırlıyorum.

Gözümü açtığım zaman o yedi göl ve tırmanmak istediğim ve o güne

kadar üzerine çıkamadığım Demirkazık tepesi altımda gözükiyordu. Fakat yüzümde bir maske, üzerimde de şeffaf bol bir elbise bulunuyordu. Elbisenin pantolon kısmı ayak bileklerime kadar iniyordu. Ayakkabılarım, kayalara iyi tutunsun diye giydiğim altı lastik fotindi. Onlarında üzerine amyant gibi beyaz yumuşak patik şeklinde bir cisim geçirilmiş ve ayak bileğimin dört parmak üzerinde büzgeçlenmişti. Ellerimde de aynı beyaz cisimden bir eldiven bulunuyor, bu eldiven dirseklerime yakın yerde büzgeçleniyordu. Kendimi şöyle bir yokladığımda üzerimden hiçbir şeyin alınmamış olduğunu hissettim. Az sonra Türkiye denizleri ve dağlarıyla pek uzak kaldı. Sonra kıt'alar ve okyanuslar görüldü. Nihayet altımda masmavi bir yuvarlak belirdi. Anladım ki bu bizim Dünya. Bir müddet geçince o da bir yıldızdan farksız oldu. Müthiş çok müthiş bir hızla fezanın sonsuzluğu içinde kayıyordum. Artık Dünyayı unutmuş gidiyor, bu gidişle son derece haz duyuyordum. Gökler yükseldikçe renk değiştiriyordu. İşte bu temaşa zevki içindeyken yavaş yavaş önümde bir hayal belirdi. Birkaç saniye içinde bu hayal tebessüm eden bir insandan başkası değildi.

Lakin benim başımın iki misline yakın kafası, büyük kulakları, yuvarlak ve kafaya nazaran küçük bir burun. Çok ince dudaklı bir ağız. İçeriye girmiş parlak altın sarısı küçük gözler. Beyaz pembe renkte sıhhat ifade eden bir yüz. Boy bir buçuk metreden biraz fazlaydı. Kravatsız gri bir ceket, aynı renk dar pantolon giymiş olan bu insan iki metre kadar ilerimde durdu. Çehresinde benden çekinme diyen bir ifade ve tebessüm vardı.

İki elini yanlardan alnına götürüp parmak uçlarını alnının üst kısmına değdirerek biraz eğilmek suretiyle selâm verdi. Bende aynı selâmı taklit ettim. O dönüp gitti. Aynı yerde ikinci bir kimse karşıma çıktı. Bu biraz daha uzun boylu olup birincisine hemen hemen benziyordu. O da tebessümle bakıp aynı selâmı verdi. Ben de mukabele ettim. O dönüp kayboldu, orada bir üçüncü şahıs görüldü. Aynı selâmı o da verdi. Ben yine mukabelede bulundum. Az sonra bulunduğum zeminle birlikte 180 derece kadar döndüm. Tanışmış olduğum üç adamın yanına vardım. Anladım ki bu küçücük hava gemisinde dört kişiden fazla değiliz.

İçinde bulunduğumuz kürede öyle karma karışık cihazlar yoktu. Kürrenin çevresinde beş adet ayrı ayrı şekillerde saat biçiminde aletler vardı. Bu aletler

yuvarlak, kare, dikdörtgen, altıgen ve Türk bayrağındaki yıldız biçimindeydi. Hepside ayrı ayrı renklerde ışık veriyor, üzerinde ibreler ve acayip yazılar bilhassa eski Uygurcaya benziyordu. Bu saatlerin alt taraflarında her birinin şekline uygun pembe ve beyaz ikişer küçük düğme mevcuttu. Kürrenin içi çok tatlı yeşil renkteydi. Filizi renge benziyordu.

Ben bu cihazları görür görmez hemen aklıma saatime bakmak geldi. Fakat vücudumu tecrit eden tulum içinde olduğumu farkederek vazgeçtim. Bu hızla yedigöl bölgesinden ayrılışımız arasında iki saat geçmediğini tahmin ediyordum. Yükseldikçe semanın açık mavi bir renk aldığını, artık mavi bir gaz okyanusu içinde olduğumuzu görüyordum. Sema bizim atmosferin Temmuz günlerindeki aydınlığından daha fazla bir aydınlıktaydı. Bütün çevremiz yani kürrenin içinden nereye baksak görebiliyorduk. Hava gemisini kullananlardan biri yani benimle ilk tanışan zat — reki reki diye seslendi. Birisi hemen oturduğu yerden geri dönüp baktı. Aynı şef ona bu defa — anlil reke diye hitabedince yerinden kalktı. Benim yanıma gelerek elimden tuttu. Ben de oturduğum küçücük sandalyeden kalktım. Birlikte bulunduğumuz zemin üzerinde 90 derecelik yavaş yavaş bir dönüş yaptık. Bu esnada dar, kapalı bir hücre içerisine alındım. Orada bulunan sandalyeye oturdum. Önümde küçücük bir raf ve üzerinde de ufak bilye şeklinde sarı, mavi, beyaz renkte haplar vardı. Hücreden üç yol arkadaşımı görebiliyordum. Bana doğru bakarak tebessüm ettiler. Az sonra içlerinden biri başına benim maskem gibi bir maske geçirdi. Bana doğru yaklaşarak maskeyi boynunun alt tarafındaki küçük bir halkadan tutup ensesine doğru tıpkı fermuar gibi açtı. Ve maskeyi diğer eliyle tutarak başından çıkardı. Ben de bu tarif üzere başımdaki maskeyi çıkarıp hücrenin bir köşesine bıraktım.

Sonra her üçü de önce mavi, ardından sarı haplardan ikişer adet yuttular. Biraz durduktan sonra da birer adet beyaz hap aldılar. Bana da, önümdeki hapları göstererek al dediler. Ben mavi ve sarı haplardan arka arkaya birer tane yuttum. Bilahare bir adette beyaz hap aldım. İlk mavi hap hafif tuzlu. İkinci sarı hap gayet lezzetli azotlu bir besini andırıyordu. Üçüncü beyaz hap ise çok güzel ve muzı ihtiva eden bir kokusu olup oldukça tatlı idi. Bu son hapı alınca içimde fevkalade bir ferahlık duymaya başladım. Artık yemek faslı bitmişti. Beni hücreye kapatmalarının bir sebebi olmalıydı. Bunu

da anlamakta gecikmedim. Baktım ki bu adamların dokundukları yerlerde beyaz parlak izler hasıl oluyor. Işık şeklindeki bu beyazlıklar biraz sonra kayboluyordu.

Bu beyazlığın radyo aktivite olduğu şüphesizdi. Adamlar bizim dünya insanlarına nazaran radyo aktivite neşrediyorlardı. Her şeyleri otomatikti. Kendilerinden olmayanları radyo aktiv tesirden korumasını biliyorlardı. Ben hücre içinde konuşulanları duymuyordum. Zaten çok az konuşan mizaçta idiler. Başımda maske olmadığı için birbirimize bakıp tebessüm ediyorduk. Onlar bir taraftan vazifelerini yapıyor, aletleri kontrol ediyorlardı. Bu arada hücre içinde olmamdan istifade ederek saatime baktım 18.20 idi. Eldivenin büzgeçli kısmını tekrar kolumun üstüne çektim. Saatide kurmayı ihmal etmedim. Onlar birbirlerine bakıp güldüler. Ve bir şeyler konuştular. Yukarda bahsettiğim gibi tecrithanede olduğum için dıştan gelen sesleri duymadım.

Yemekten sonra tatlı bir müzik seside başlamıştı. Bu ses hücrenin kubbe kısmından hafif hafif duyuluyordu. Nihayet beni hücreye kapatan şahıs elini maskeye alarak giy diye işaret yaptı. Bende maskemi koyduğum yerden alıp başıma geçirdim ve fermuarını çektim. Buna rağmen o hücrenin yanına gelerek iyi takıp takmadığımı kontrol etti. Müteakiben bir düğmeye basarak beni hücreden çıkardı. Hatta o hücrede ortadan kalktı. Şimdi o tatlı müziği daha iyi duyuyordum. Müzik birazda bizim mevlevi müziğine benziyordu. Bir müddet geçince şef, zetübiyer diye seslendi. Her üçüde büyük bir dikkatle vazifeleri başında idiler. Artık benimle meşgul olmuyorlardı. Tekrar bir daha yukarı baktılar. Yukarda karşımıza gelen tarafta yeşil sarı renkte bir kürre görüldü. Yarım saat geçmemişti ki kürre büyüdü büyüdü. Kürrenin orta kısımları daha ziyade sarı, kutuplarına doğru koyu yeşil bir hal alıyordu. Küçük hava taşıtımız inişe geçti ve yavaş yavaş alçalmaya başladı. Ben bu sarı ve yeşilliklerin ağaç ve küçük bitkiler olduğunu gördüm. Biraz sonra da yeşillikler ortasında ve ağaçlar arasında en yükseği beş katı geçmeyen binalar gözüme ilişti. Burası bir şehirdi. Biz bu evlerin çok geniş taraçalarından birine konduk. Beni derhal taşıttan indirmek için hazırlığa başladılar. Bu arada az ilerde zemine bakan kısımda bir insanın kolayca aşağı sarkabileceği yuvarlak bir delik açıldı. Ben hemen oradan indirileceğimi sezdiğim için ellerimle kenardan tutmak suretiyle aşağı sarktım. Zemine bir metre kadar

mesafe kaldığı için kendimi bırakıverdim. O anda taraça üzerinde misafiri bulunduğum bu yeni dünyanın kadınlı erkekli insanlardan büyük bir topluluğun hayretle etrafımı sardığını ve tecessüsle beni seyrettiklerini gördüm. Aralarında on iki on üç yaşlarında çocuklarda bulunan bu kalabalığın en uzunlarının tepesinden bakıyordum. Boyum onlarınkinden çok uzundu. Her biri çeşitli seslenişlerle beni süzüyorlardı. Erkeklerin ses tonları daha önce tanıştığım yol arkadaşlarımla aynı gibi bize nazaran inceydi. Kadınlarınki ise kuş cıvıltısı gibi çok daha inceydi. Büyük bir dikkatle onları seyrediyordum. Kendim de son derece hafiflik hissetmeye başlamıştım. Anladım ki henüz yaşamaya başladığım bu dünyanın cazibesi bizim dünyamızkinden daha azdı. Sonra yanıma yol arkadaşlarımla geldiler. Onları iyice tanıyordum. Beni alarak biraz ötede bir kabineye girdik. Oradan döne döne çabucak aşağıya indik. Bulduğumuz yerin bir ilim merkezi olduğu göze çarpıyordu. Beni bir odaya koydular. Az sonra orta boylu ve yaşlı bir şahıs içeri girdi. Halinden büyük bir alim olduğu anlaşılıyordu. Orda bulunanlar ona hürmet gösterdiler. Herkes gözünün içine bakıyordu. Yol arkadaşım olan şef, hemen onun yanına yaklaştı. Gayet hürmetkar bir selam verdi. O da selamını aldı. Şef beni gösterdi. Ben ayakta duruyordum, derhal selam verdim. O da tebessüm ederek kendi adetleri olan selamla mukabele etti. Bu büyük bilgin benimle tanışır tanışmaz döndü oradakilere Antubi kuriyen dedi. İçlerinden biri yanıma yaklaşarak Nuhariyen diye cevap verdi.

Bu sefer büyük bilgin topluluğa Antubiyer deyip geriye dönüş yaptı sağ tarafımda bulunan kapıdan içeri girdi. Diğerleride arkasından yürüdüler. Yalnız ilk seslendiği şahıs biraz ileride beni bekler bir vaziyette orada kaldı. Anladım ki o nöbetçi olarak görevlendirilmişti. Bu esnada karşımda bulunan duvardaki şema ve acayip şekillere gözüm ilişti. O tarafa yaklaşarak tetkike başladım. Bunların içinde renkli işaretlerle krokiler ve kainattaki başka dünyalara ait en ince teferruatına kadar işlenmiş resim ve haritalar vardı. Hele bizim küreyi arza ait olanı pek iyi görülüyordu. Merihteki harita Dünyamızda mevcut haritalardan çok mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı. Kıt'alar, Okyanuslar, iç denizler, göl ve nehirler, dağlar, ormanlık ve çöllük alanlar; çöllerdeki vahalar, Kuzey ve Güney kutuplarındaki toktağan karlar bölgesi denen buz çölleri olmak üzere her tarafı en ince te-

ferruatına kadar belirtilmişti. Kainattaki bir çok yuvarlak varlıkların yani alemlerin bizim Merih yıldızı dediğimiz onların dilile (ZETÜBİYER)e olan mesafeleri büyük duvardaki tabloda göze çarpıyordu. Tablonun en üstünde ise Zetübiyer'e ait bir şekil Merihlilerin ilim ve teknikte ne derece ilerlediklerinin ve kendi dünyalarına cennete çevirmek suretiyle her tarafından faydalandıklarını pek mükemmel surette göstermekteydi. Ben bu tabloları tetkik ederken biraz ötede duran nöbetçide bir hareket oldu. Bir de baktım ki içeriye girenler yine önde o büyük bilgin olduğu halde bulunduğumuz yere geldiler. Hemen karşı taraftaki geniş kapıdan başka kısma geçtiler. Biraz sonra oradan maskeli benim kıyafetimle iki kişi geldi.

Bizi takip et şeklinde işaret ederek daha önce girip çıkılan yere doğru yürüdüler. Ben de takip ettim. Birlikte tecrit edilmiş bir daireye vardık. İki merihli soyunmam için yardım ettiler. O zaman Dünyada iken bulunduğum kıyafetle kaldım. Beni yukardan aşağı epice süzdüler. Sonra birisi yine işaretlerle gel deyip yürüdü. Dairenin içini gezdirdi. Yemek odasına vardığımızda güzel tabaklar içinde hazırlanmış Muz, elma ve turuncgil cinsinden meyveleri ikram etti. Ve iyi istirahatler manasına gelen — Vahi Antu vahite diyerek ayrıldı. Bende son azığım olan ekmek ve peynirle birlikte ikram edilen şeyleri yiyerek karnımı doyurdum.

Misafir edildiğim dairede sade ve iç açıcı bir konfor mevcuttu. Dışarı bakıldığında her taraf görünüyordu. Dairenin salonunda ayrıca, binanın orta kısmındaki büyük salonda bulunan tablolar vardı. Bu dairelerin ekip halinde birer çalışma yerleri olduğu anlaşılıyordu. Yukarda bahsettiğim tabloyu ve şekilleri burada da iyice tetkik etme imkanını buldum. O gün o dairede 5 saat istirahat ettim. Sonra yanıma zaani, kuan ve Natiyen adında üç yol arkadaşım geldiler. Her üçü de birer birer selam vererek karşıma oturdular. Şef Zaani maskeli elbisesinin cebinden bir harita çıkardı. Deniz aşırı bir geziye çıkacağımızı bildirdi. Böylece dört kişi bir tek vasıtamızla Merih üzerinde geziye çıktık.

Merih (ZETÜBİYER) de kaldığım müddetçe gerek misafir olduğum dairedeki tabloları tetkikte ve gerekse gezi esnasında edindiğim intibalar, şunlardan ibarettir:

Merih tabloda bir küre olarak gösterilmekte, kürrenin orta kısmında ise

büyük bir enerji merkezi bulunmaktadır. Enerji merkezinden itibaren Merih'in kutuplarına doğru ayrı ayrı kablo hatları çekilmiştir. Kutuplara çekilen kablo hatları, kutup noktalarında birer kutup kapağı şeklindeki yerlere raptedilmiştir. Bu duruma göre Merih kürresinin orta kuşağındaki büyük enerji merkezinden kutuplara doğru yüksek elektrik ceryanı verilince kutup kapakları vasıtasıyla bu elektrik akımı kürrenin toprak kısmına geçmektedir. Böylece yüksek akım Merih yani (Zetübiyer) in yer kabuğu ve onun derinliklerinde mevcut çeşitli madenleri etkilemekte ve kutuplardan itibaren kürrenin içinde elektrik iyonları harekete geçmektedir. Kürre dahilinde hasıl olan bu elektrik akımının kutuplardan kutuplara gittiği, oralardan tekrar dönüş yaptıkları ve yer küre içinde ve her tarafında daimi bir akım ve ısı husule getirildiği ok işaretli çizgilerle gösterilmiştir. Bu sebebledirki Merih'te soğuk iklim kuşağı yoktur. Zaten hava gemisile de gezerken görülüşü üzere orada dört tane birbirinden farklı büyüklükte iç deniz ve iki tane de büyük dış deniz mevcut olup, karalar dünyamıza nisbetle daha derli topludur. Kıyılarda körfezler ve deniz içinde adalar çok azdır. Denizlerin kapladığı alan dünyamıza nisbetle karalardan pek fazla değildir. Dağlar dünyaya nazaran yüksek olmamakla beraber, geniş ovalar ve ormanlar çoktur. Bunlardan başka Merih (Zetübiyer) in denizleri maviden ziyade yeşil renktedir. Sıcak denizlerin dibinde bitkilerin yetiştiği anlaşılmaktadır. Şu kanaatteyim ki: Zetübiyer'de bizim dünyamızda mevcut ne daimi yaz mevsiminin hüküm sürdüğü sıcak kuşak, ne dört mevsimin hüküm sürdüğü orta kuşak ve ne de devamlı kış mevsimi şeklinde geçen soğuk iklim kuşağı yoktur. Ancak (Zetübiyer) kürresinin dünyamızdaki ekvator kuşağı dediğimiz kısmında Güneşten de ısı alması sebebiyle yaz faslı daha çok sürmekte; bu yüzden dirki sıcak kuşakta hasıl olan sürekli rüzgarlar tatlı bir hızla esmektedir. Bu esiş kutuplara kadar alt ve üst hava ceryanları halinde devri daim olmaktadır. Bununla beraber bizim Dünyamızda alize diye isimlendirilen bu rüzgarlar, gündüzleri hafif geceleri ise Güneşin batmış olması ve ortalığın serinlemiş bulunmasıyla gündüze nazaran biraz hızlı esmektedirler. Bu sebebledirki ZETÜBİYER'e geceleri daha çok yağmur yağmaktadır. (Kainatta aynı Galaksi dahilinde bulunan Merih dünyasında, bütün canlıların yaşaması için elzem olan Güneş, hava ve su Kürreyi arza nazaran farklı değildir.)

Yukarıda açıklandığı gibi Zetübiyerliler, medeniyetin sağladığı imkanlarla asırlarca önce kutuplardaki bizim Bankiz dediğimiz buz kütlelerini eritmişler. Kutupları da bütün canlılar için yaşanacak yerler haline getirmişler. O Ayisberg denilen ve okyanuslarda yüzen ve gemiler için çok tehlikeli olan buz dağlarından da kurtulmuş bulunmaktadırlar. Malum olduğu üzere sular donmak suretile genişler ve daha çok yer kaplar. Merih (Zetübiyer) deki denizler ilim ve teknik sayesinde muvazenesini bulmuştur. Dünyamızda olduğu gibi bir taraftan med ve cezirler, bir taraftan depremler ve bir taraftan da çeşitli rüzgarların sebep olduğu dalgalarla insanlara büyük zorluklar ve kayıplar veren âfetler önlenmiştir. Zetübiyer dünyası, üzerinde yaşayanların her isteğine boyun eğmekte onlara sonsuz nimetler sunmaktadır.

(Biz medeniyet denince: Tabiatla insanlar arasındaki mücadelede insanları başarıya ulaştıran imkan ve vasıtaların topu veya tümü olarak tarif ve ifade ediyoruz.) Merih dediğimiz dünya merihlilerindir. Yüce Hâlik o medeni insanlara yarattığı o dünyayı armağan etmiştir. Merihlilerde üzerinde yaşadıkları o âlemi kendilerine ram etmiş bulunmaktadırlar. Çünkü Merihde büyük depremler, yanardağlar yoktur. Toprağın altındaki zenginlikler boş yere yanıp gitmiyor. Onlar Merih kürresinin derinliklerini bile ilmin kudreti sayesinde hâkim olmuşlardır. Bu yüzdendirki Kâinatta Merih (Zetübiyer) i istilâ edecek başka bir medeni âlem olduğunu zannetmiyorum. Lâkin Merihliler isteseler bizim kürreyi arzımız gibi bir çok dünyaları fethedebilirler. Onlar o kadar iyi biliyorum ki Dünyamız şeytani bir icatla felâkete uğrarsa ellerinden geldiği kadar bizleri kurtarmak için yıldırım hızile ulaşacaklardır. Çünkü daima bizi kontrol ediyorlar. Şunu kat'iyetle söyleyebilirim ki: Üç tarafı denizlerle çevrili Türkiyenin mutlu insanları ve ishâk seslerinin arşa yükseldiği ülkeler halkı bir gün göklerden gelen bu kurtarıcı melek hasletteki insanlarla karşılaşılırsa hiç korkmasınlar.

Merihde her insan vadesi gelince ölür. Oradaki canlılar hürdür. Boş yere hayatlarına kastedilmez. Herkes birbirile çok iyi geçinir. İstirahat ve merasim günleri hariç çalışmayan hiç bir kimse görünmez. Merihlilerin inancı, gerçek bir medeni müslüman gibi tamdır. Bütün kâinatın mâliki ve hâliki olan yüce Allaha ibadet etmektedirler. Bu sebebledirki Merih dünyasının hemen her yerinde geniş ve yüksek kubbeli ibadethaneler mevcuttur. Bunlar diğer bi-

nalara nazaran çok daha gösterişli ve geceleri ışıklarla pırıl pırıl bir şekilde görülürler. Buralarda her gün ibadet için vakit vakit toplanarak dağılırlar.

Merihlilerin kıyafetlerine gelince: Erkekler umumiyetle başları büyük olduğu için tepesi yuvarlak yan kenarları dar, ön ve arka kenarları daha uzun şapkalar giymekte kıravat takmayıp yakanın iliklendiği yer geniş kurdeler biçiminde olup onu bir defa bağlayıp uçlarını aşağıya sarkıtmaktadırlar. Elbiseleri, uzun ceket, dar paçalı pantolondur ve gayet şıktır. Ayakkabıları deriye benzeyen bir maddeden yapılmıştır. Kadınların giydikleri ise: Erkek ceketlerinin dizden dört parmak kadar uzun şeklidir. Ayrıca bel kısmına bir kemer takmaktadırlar. Çorapları kalın ve pek açık renkte değildir. Ayakkabılarının ökçeleri erkeklerinkinden biraz yüksek ve zariftir. Kadınların ayrıca yukardan göğsün hizasından eteğe kadar fermuarlı elbiseler giyenleride çoktur. Bu insanların ciltleri penbe saçları ekseriya bakır rengindedir. Altın sarısı saçlılarda vardır. En ziyade hoşlandıkları renkler, üzerlerindeki elbiselerden anlaşılmakta olup bunlar; yeşil, sarı, mavi renklerin açık olanlarıdır keza al renginde açık olanı göze çarpmaktadır. Bayraklarına gelince: kenarı, yeşil, sarı, mavi, şerit şeklinde, zemin açık al bir kumaş, ortada (Zetübiyer) dünyası. Bu dünyanın çevresinde oniki yıldız bulunmaktadır. Yıldız yedi uçludur.

Merihli hanımlar süs ve ziynete fazla düşkün değiller. Boyunlarında گردانlık kollarında bilezik falan yoktur. Bazılarının elbiselerinin tam orta göğüs kısmına gelen yerinde çiçek şeklinde pırlantalar görülmüştür. Başlarına saçları dağılmasın diye file gibi bir örgü geçirmekte veya enli kurdelâ ve eşarp'a benzer şeylerle bağlamaktadırlar. Ciddi ve hassas oldukları her hallerinden bellidir. Daima işlerle meşgul olmaktadır. Bilhassa ibadethanelerde erkeklerle beraber bulunmakta ve ancak kendilerine ayrılan kısımlarda ibadet etmektedirler.

Çocukların küçük yaşlardan itibaren eğitime tabi tutuldukları sonra yavaş yavaş öğretimle birlikte eğitimin yürütüldüğü göze çarpmaktadır. Oyun ve eğlenceler çalışma saatleri dışında olmakta; Cemiyetteki yaşayış düzeni gayet mükemmel ve herkes bir anlayış temposile hareket etmektedir. Merihliler çok temiz insanlardır. Kirli, pasaklı, pejmürde kıyafetli ö asık suratlı kimseler göremezsiniz. Ne kadınları ve ne de erkekleri dünya insanları gibi güzel

ve yakışıklı değil iselerde; samimi, merhametli, güler yüzlü ve sevimli birer medeni insan olmaları yeter. Bu meziyetleri onlara paha biçilmez güzellikler kazandırmış ve kâinatın en medeni insanları olmuşlardır.

Merihteki kara vasıtaları bizim dünyamızdakine nisbetle çok ve çeşitli değildir. Yollar gayet geniş ve beyaz sert kauçuğa benzer bir maddeden yapılmıştır. Gezdiğimiz vasıta beş metre boyunda, ön kısmı yuvarlak arkaya doğru koni şekli almaktadır. Önde iki arkada bir teker mevcuttur. İleri ve geri aynı sür'atle hareket etmektedir. Vites düğmelerle idare edilmekte kara yolu bittiği esnada denizde ve havada gidebilmektedir. Nitekim aynı vasıtayla yolun bitişine 70 m. kadar bir mesafe kalır kalmaz derhal yanlardan birer kanat açıldı ve oto jet uçağı şeklini aldı. Müthiş bir hızla hemen havalandı.

Birdenbire bir deniz üstünde uçmaya başladık. Onbeş dakika kadar böylece dolaştıktan sonra başka bir kıyı şehrine yaklaştık. O zaman uçak olan otomuz denize iniş yaptı ve motorlu bir sandal gibi çok sür'atle hareket etmeye başladı. Kıyıya vardığımız esnada geniş bir yol görüldü. İşte o an oto ilk bindiğimiz kara vasıtası haline girdi. O şehirde de program icabı bazı yerlere gezdirildim. İkinci gördüğüm şehrin insanları da çok centimendiler. Burada vasıtamızla birlikte resimlerimizi çektiler. Bu bir film makinasına benziyordu. Fakat gayet kullanışlı olup elbisenin bel kısmına raptedilmişti. Merihte gördüğüm iki şehir arasında hemen hemen fark yoktu. Her ikisinin de yolları, binaları, caddeleri ve insanları birbirine benzemekteydi. İki şehir arasındaki tek ayrılık birinin kıyı şehri diğerinin denizden uzak bir kara şehri olması idi. Böylece üç saate yakın bir gezi yapmıştık. Ben tekrar aynı yoldan yerimize döneceğizi zannediyordum. Bu düşünceyle giderken vasıtamızın yanlarından derhal iki kanat çıktı. Şimdi yine bir jet uçağında idik. Uçak ani bir hızla havalandı. Geniş bir kavis çizerek yükseldi. On dakika gibi kısa bir zamanda ikamet ettiğimiz şehre ulaştık. Orada geniş bir yol üzerine indik. Burada ilk kara vasıtası şeklini alan otomuzla dairemize geldik.

Seyahatten sonra soyunmak ve biraz dinlenmek ihtiyacını hissettim. Bu sırada saate baktığımda saat sabahın beşini gösteriyordu. Tabii bu vakit bizim dünyaya göre idi. Birgün önce misafir kaldığım bu daire içinde bana gösterilen tuvalet yerine gidip odama döndüm. İşte o zaman eşim ve çocuğuma ait müşterek bir fotoğrafı akşamdan yatağımın yanındaki komidin üzerinde

bırakmış olduğumu ve oradan almadığımı farkettim. Yol arkadaşım ise ailemize ait o resmin karşısına geçmiş ağlıyordu. Derhal anladım ki beni dünyadan ve sevdiklerimden ayırdıkları için vicdan azabı duyuyordu. Ben odaya girdiğim esnada resmi eline aldı. Müsaade isteyerek dışarı çıktı. O git-tikten sonra yatak odasının yanındaki geniş salona çıktığımda üzerinde çeşitli meyvelerin bulunduğu yemek masasına yaklaştım. Hepsi benim için hazır-lanmıştı. Bu meyvalar bizim dünyanınkilere benziyorsa da, onlardan nefis ve büyük idiler. Daha öncede tattığım gibi bunlardan yemiye başladım muz-u çok sevdiğim için ekmek yerine tutar diye tam yedi tane yedim. Sonra bir portakal ve iki nefis elma yemek suretile acıkmış olan karnımı iyice doyur-dum. Merih (Zetübiyer) de ekmek olmadığı için fazla meyve yemek suretile bunu oldukça telafi ettim. Yemek faslı bitince yarım saat kadar önce ayrılan Merihli arkadaş elinde yine aileme ait resimle yanıma geldi. Bu defa tebessüm ederek yaklaştı. Kendisine usulen meyvelerden yemesi için işaretle davet et-tim. O da teşekkür anlamına gelen (Bukiye kubiterina kubiterina) diye iki defa teşekkür etti. O zaman bu meyvelerin nerede yetiştiğini ve nasıl temin ettiklerini yine sorduğumda: Bulduğumuz salondaki bir feza haritasında bizim dünyanın Güneşe nazaran aksi istikametinde küçük bir küreyi işaret ederek buradan temin ediyoruz dedi. O dünyada bitkiden başka insan ve hay-van olmadığını zira o kürre insanların asırlarca evvel Merihten de teknikte üstün olması ve fakat şeytani icatlarla hem kendilerinin, hem diğer bütün mahlukatın nesillerinin yok olmalarına sebebiyet verdiklerini işaretlerle izah etti. Müteakiben dünyaya döneceğiz der gibi elindeki resmi gösterdi. Eşimi ve çocuğumu işaret ederek bunlara kavuşacaksın dedi. Bana bu müjdeyi verir vermez müsaade isteyerek yanımdan ayrıldı. Bende salondaki şejlonga ben-ziyen rahat ve büyük koltuğa oturdum. Ve doyulması mümkün olmıyan bu yeşillikler dünyasının bütün güzelliklerini seyretmiye başladım.

Ben şuna kanidim ki: Merihlilerin dünyamızı keşfedişleri üzerinden henüz fazla bir zaman geçmemişti. Onların bizim dünya insanların dil ve yazılarını da öğrenmek istediklerini düşündüm. Bu arada kendi dilimize ait 29 harfi ve ayrıca (0) dan (9) a kadar rakamları yazdım. Bunların altına bir çizgi çekerek şu ayrılık mektubunu karaladım:

16–Temmuz–1951

Zetübiyer'in büyük medeni insanları! Sizlere kendi ülkemin yazısile hitabetmek mecburiyetindeyim.

Beni kürreyi arzdan alarak çok kısa bir zaman içinde unutulmaz hatıralar bırakan harikulâde bir gezi yaptırdınız. Göstermiş olduğunuz alâka ve misafirperverliğinizden son derece mütehassis oldum. Hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim.

Bizim dünyamız her bakımdan sizden çok geridir. Belki bu gidişle bir felâkete uğrayacağız. Gözünüzü bizden ayırmayınız. Felâket anımızda binlerce feza gemisile imdadımıza yetişiniz. Sizlere o vakit yanan ve yok olan dünyamızda halâskârlar gibi karşılayacağız. Bu fotoğrafı sizlere hatıra bırakıyorum.

Elveda ey, Allahın mes'ut kulları!

Elveda ey, güzel ZETÜBİYER.

Merihlilere ait yazdığım mesajı bitirerek yüksek sesle okudum. Sonra dünyaya dönüş yolculuğu için hazır bekleme ve etrafı seyretmeye başladım. Aradan bir saat geçince dış kapının açılışını salona verilen müzikli sinyalden anladım. Hemen yerimden kalkarak biraz ötede kapının yanında bulunan düğmeyi bastım. Böylece gelenin içeriye girmesinde mahzur olmadığını bildirdim. Gelen arkadaşım Natiyen idi. Selâm vererek feza haritasını açtı. Kürreyi arza doğru işaretle harekete hazır olduğumuzu bildirdi. Ben de kapıya doğru yürüdüm. Büyük salona çıktığım zaman diğer yol arkadaşlarımı ve Zetübiyer'e geldiğimde tanıdığım bilgini ve kadınlı erkekli bir takım kimseler gördüm. Hepsiyle selâmlaşım. O büyük bilgine ise yazdığım mesajı sundum. Bilgin önde olmak üzere birlikte üst kata çıktık. Orada binlerce Merihli toplanmıştı. İçlerinde kadınlar ve küçük çocuklar da vardı. Beni uğurlamaya gelmişlerdi. Birden bulunduğumuz terasın üst kısmı kapandı. Beni bir koltuğa oturmam için işaret ettiler. Az sonra karşımda büyük bir cam ekran hasil oldu.

Tıpkı televizyon gibi çok daha muazzam şekilde filme alınmış dekor ve manzarayla karşılaştım. Bir de baktım ki o büyük ekranda kendimi, Zetübiyerde dolaştığım yerleri ve benimle birlikte bulunanları seyrettim. Bu bittikten sonra feza da başka bir dünyayı daha gösterdiler. Bu ikinci dünyanın da Zetübiyer gibi teknikte ilerlemiş fakat hunhar ruhlu insanlar

olduğunu Zetübiyerle yaptıkları şu savaşı anladım; O hunhar ruhlu insanların Zetübiyer'in on iki bölgesini birden taarruza geçtikleri ve fezadan büyük bir sür'atle yaklaştıklarını gördüm. Buna rağmen Zetübiyerlilerinde ani bir sür'atle bu taarruz haberini nasıl almışlarsa, derhal onların üzerine saldırdıklarını ve fezada müthiş bir savaşa tutuştuklarını, onları kendi dünyalarına kadar sürdüklerini, bununla da yetinmeyerek o dünyayı büyük kuvvetlerle ve hava gemileriyle inişler yapmak suretile işgal ettiklerini dehşetle seyrettim. Zetübiyerlilerin esir ettikleri o dünyanın ismi kendi dillerince Nuhisa'dır. Bunu savaşı seyrederken düşmanları olan dünyaya karşı hücum ederek ve o insanları göstererek sık sık Nuhisa ve Nuhisa takiha demektedirler. Nuhisa teslim alındıktan sonradır ki oranın halkına iyi muamele etmeye başladılar. Onlarında medeni insan olmaları için çalıştıklarını ibretle gördüm. O muazzam televizyonda iki dünya arasındaki savaş hali sona erince Merihle bizim dünyamızı yan yana gösterdiler. Bu şekilde kürreyi arzla dostluklarını bildirmiş oldular. Neticede üstümüzdeki yıldızlı geceyi andıran kubbeli tavan kısmı ve o büyük cam şeklindeki ekran otomatik olarak kaldırıldı. O vakit büyük bilginle beraber bazı zevat hazırlanan küçük kürrevi hava gemisinin yanına yaklaştılar. Bende onları takibettim. Mürettebattan ikisi oradaki heyete selâm vererek, gemiden çelik bir boru ile sarkıtılan ve altta levha şeklinde olan yere basarak birer birer yukarı çıktılar. Maskelerimizin yüz kısımları şeffaf cama benzediğinden birbirimizi çok iyi görebiliyorduk. İki yol arkadaşım binince sıranın bende olduğunu anladım. Önce orada bulunan büyük şahıslara ve sonra başımı, etrafta seyreden halka doğru çevirerek selâm verdim. Tam yukarı çıkacağım esnada tekrar elimle Allahaismarladık işareti yaptım. Bu hareketim onlar üzerinde çok iyi bir tesir hasıl etmiş olacak ki kalabalık hep birden gayet hoş bir sesle (ulâhulâ - ulâhulâ) diye bağıştılar. Ben çıktıktan birkaç dakika sonra şef gemiye girdi. Bir anda hava gemisi çalışmaya başladı. Bir müddet olduğumuz yerde durduk. Bana öyle geldiki bizim bulunduğumuz iç kısımdan başka ayrı bir dış kürre daha vardı. Asıl hareket ve süratin onun müthiş dönmesiyle olduğu idi. Birde baktım ki dünyadan ayrılışında olduğu gibi şimdi de ZETÜBİYER altımızda o muhteşem manzaraları ve güzel şehirlerle kutsal ibadethanelerinin göklere yükselen şeffaf kubbeleri, denizler ve karalar gittikçe küçülüyordu.

ZETÜBİYER'den, o medeni âlemden çok uzaklaşmışım. Gözlerimi ondan ayırmaksızın bir hayli yol aldık. Neden sonra sarı yeşil bir yuvarlağın Güneş'in kuvvetli ziyası altında yok olduğunu gördüm. Merih yani Zetübiyerle Güneş arasındaki hava tabakaları daha müsait olacak ki Güneşin ziyası bu kürreye çok mükemmel geliyordu.

O cennet Zetübiyer'i fezanın koynunda bırakmış şimdi de boşlukta dönen kürreyi arza yaklaşıyorduk. 16-Temmuz-1951 yılının ikinci vakti Dünya atmosferine yaklaştık. Önce mavi bir kürre, sonra yer ve denizlerin ortaya çıktığı bir Âlemin yanı kendi dünyamızın tam üzerindeydik. Feza gemimiz çok hafif bir ses çıkararak Arza doğru süzüldü. Birden Torosların Aladağ silsilesi görüldü. Oturduğum yerden aşağı baktığımda yedi göl, parlak yedi mavi göz gibi gülümsiyerek sanki hoş geldiniz diyorlardı. Artık gelmiştik. Hava gemisi beni ilk aldıkları yerde durdu. Üç kuvvetli çelik ayak dışarı fırladı. Yan taraftan otomatik olarak bir kapak açıldı. Kendimi derhal oradan sarkıtmak suretile yere atlardım. Benden sonra şefle bir arkadaşı indiler. Başımdaki maskeyi çıkardım. Bir kaç defa karlı zirvelere doğru dönerek derin derin nefes alıp verdim. Ceket, pantol tulum şeklinde olduğundan ön tarafta göbük kısmına kadar olan fermuarıda açtım. Bu sırada iki Merihli yardım ederek kol ve ayaklardaki büzgeçli kısımları çıkardılar. Elbiseyi benden tecrit ederek biraz öteye bıraktılar. Saatime baktığımda tam 17 yi gösteriyordu. Bu sırada şef yanındaki arkadaşına seslenerek (Nehi Nuar Natiyen) deyip benim çıkardığım elbiseyi işaret etti. Kuan adındaki o Merihli arkadaş elbiseyi oradan alırken bana selâm verdi. Bende mukabele ettim. O sonra elbiseyle gemiye çıktı. Onun yerine hava gemisinden Natiyen adındaki Merihli indi. Benim on adım kadar öteye giderek yere kapanıp toprağımızı öpüşüm onları çok duygulandırmıştı.

Geminin şefi olan zaani bundan sonra cebinden Güvercin yumurtasından biraz büyük, açık mavi renkte yuvarlak bir cisim çıkardı. Müteakiben bir Dünya haritası açarak yere serdi. Harita plâstik bir cisimden yapılmışa benziyor ve dünyanın hemen her yeri kolayca tanınabiliyordu. Harita üzerinde Asya kıtasının güneyindeki Himalaya dağlarının 8882 m. yüksekliğindeki Everest tepesi, Güney Amerikadaki And dağlarının 7000 m. yüksekliğindeki Akankagoa tepesi, Afrika kıtasındaki 6010 m. irtifadaki kilimanjero dağlarıyla bir çok yüksek sıradağlar ve denizler mükemmel görülmüyordu.

Yukarda bahsettiğim yüksek dağların üzerinde passifik ve Atlas okyanusunun orta kısımlarında ve fakat derinliğinde o yuvarlak cisimden birer adet resmedilmişti. Haritanın şeffaflığıyla okyanusların dibindeki cisimler aynen su altında duruyormuş gibiydiler. Cisim çıplak gözle bakıldığında hiç bir ışın belli olmuyordu. Fakat haritadaki çizgilerden o cismin görünmez ışınlar neşrettiği anlaşılmaktaydı. Şef Zaani yaptığı işaretlerle biz bu ışınlar vasıtasıyla sizin dünyanın her yerini çabucak kestirebiliyoruz. Bu ışınlar sayesinde Dünyada olup bitenleri öğreniyoruz demek istemişti. Kürreyi arz üzerindeki bu yerler onlar için ışıklardan kurulu birer Antırak mahalleriydi. Ama bu küçük yuvarlak cismin içinde ne olduğu meçhuldu. Bu ancak Merihlilerce biliniyordu. Şef tuttuğu yuvarlak cisim biraz ilerde bulunan büyük göle attı. Merihlilerin armağanı olan o ışık hazinesi yuvarlak cisim, Anadolunun koyundaki yüksek ve masmavi bir gölde ebediyyen kalacaktır. Şef, elindeki haritaya cismin yerini işaretledikten sonra selâm vererek müsaade istedi. Aynı hareketi diğer Merihli arkadaşım Natiyen takibetti. Bende bir daha buluşmak ümidile onları selâmladım. Onlar gemiye çıktılar. Gemi oradan uzaklaşmam için bir müddet çalıştırılmadı. Derhal 50 adım kadar koşarak tepenin altındaki büyük kayanın yanında durdum. Bulduğum yerden hava gemisinin hareketini intizar eyledim. O vakit gemi evvelâ madeni istinat ayaklarını bir anda içeri çekerek çalışmaya başladı. Önce kısa mesafeli hareli ışıklar yandı. Ben kendilerine Merih usulünce selâmlarken güle güle diye bağırdığımda hava gemisi yuvarlak yeşil bir renge büründü. Bilâhere açık mavi bir renk alarak aniden havalandı. Gözle takibedilmeyen çok müthiş bir sür'atle fezanın sonsuzluğu içinde kayboldu.

Onları uğurladıktan sonra Dünyaya ve vatanıma kavuştuğum için Allahıma şükrettim. Saatime bir daha baktığım zaman 17:30 u gösteriyordu. Dağda fazla kalamazdım. Kendimde bir acıkma hissetmişim. İçimde tuhaf bir yanma vardı. Açlığımı ve hararetimi gidermek için hemen göle yanaştım. Kana kana o buz gibi sudan içtim. Sonra süratli bir yürüyüşle aşağıları doğru inmiye başladım. Akşam saat tam 20 de ağula vardım. Oradan çamardı ilçe merkezi atla 1.5 saat kadardı. Fakat ben ağulda bıraktığım cins atımı atladığım gibi 40 dakikada ilçeye ulaştım.

O tarihlerde ilçe j. Kumandanı idim. Görevim icabı sık sık belirsiz gün

ve saatlerde ilçe dışındaki köy ve kırlarda vakit geçirirdim. Bu gaybubiyetim beni tanıyanlar tarafından daima mâkul karşılanırdı.

Bugün aradan yıllar geçmiş bulunuyor. Zira Merih'e seyahatimden bir buçuk ay sonra Çamardı ilçesinden ayrıldım. Çünkü şark hizmetimi yapmak üzere Van vilayetinin Çatak kazasına tayin edilmiştim. Doğu illerinde eşkiya takileri sebebiyle en yüksek dağ ve yaylalarda dolaştım. Yıllarca Erek, Artos, Cilo, Ağrı, Aladağ, Süphan, Tendürek dağlarında Merihli yolcuları gözledim. Şark hizmeti sona erince, orta Anadolu Konya bölgesinde çalıştım. Batı Toroslar ve Sultan dağlarına çıktım. Oradan Elâzığ'a ve bir müddet sonra da Şebinkarahisar'a gittim. Kuzey Karadeniz bölgesinde Zonguldak ili, Çaycuma ve Kd. Ereğli kazalarında bulundum. En nihayet Trakya bölgesini gezdim. Bütün bu yerlerde Merihten kürreyi arza iner de bir daha kavuşurum ümidile o güzel hava gemisini aradım.

Artık Merih (Zetübiyer) yıldızına yaptığım seyahat hatıralarımı yazma zamanının geldiğine kani oldum. Esasen, askerlik mesleğinde kaldığım uzun yıllar daimi bir faaliyet içinde geçtiğinden bu hatıralarımı kaleme almıya fırsat bulamadım. Üstelik yakınlarımın ve beni tanıyanların, Merih'e gidip, dönüşüme inanmayacakları ve hakkımda bir takım yersiz isnatlarda bulunacakları endişesi vardı. Bu sebeplerle başımdan geçenleri yıllarda hiç kimseye bahsetmedim. Nihayet yorucu bir hizmetten sonra ordudan ayrıldım.

İşte, Merih yıldızına ait seyahat hatıralarımı, geç de olsa, insanlığa faydalı olur gayesile açıklamış bulunuyorum.